

Εδώ και τώρα ...

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ

Η παρούσα κρίση, πέρα από οικονομική και πολιτική είναι, παράλληλα, και ηθική, αξιακή, αφού μνημόνια ποικιλώνυμα είχαμε και εξακολουθούμε να έχουμε καθώς και δανεισμούς και πτώχευσεις από καταβολής κράτους: Η πρώτη πτώχευση το **1827**, πριν ακόμη αναγνωριστεί το ελληνικό κράτος από τις Μεγάλες Δυνάμεις. Η δεύτερη το **1843**, με το βασιλιά Όθωνα να κηρύττει πτώχευση και ενώ υπογράφονταν στο Λονδίνο οι νέες υποχρεώσεις της Ελλάδας, να ξεσπά στην Αθήνα η γνωστή Επανάσταση Λαού και Στρατού (3^{ης} Σεπτεμβρίου). Ακολουθεί το «δυστυχώς επτωχέυσαμεν» του Χαρίλαου Τρικούπη το **1893** και ο Ελληνοτουρκικός Πόλεμος του **1897**, για να φτάσουμε στη πτώχευση του **1932** και τη δικτατορία του Μεταξά. Η επέλαση των Μνημονίων και της Τρόικας, το **2010**, ένας, ακόμη, κρίκος στην νομοτέλεια μιας πολιτικής, από εθνικής παλλιγγενεσίας .

Τούτη η πολιτική εμφανίζει τρεις βασικές ομοιότητες.

Πρώτη: Ο ανεξέλεγκτος επαχθής δανεισμός, σαν μοντέλο ανάπτυξης, με συνακόλουθο το τεράστιο εξωτερικό χρέος. Οι αριθμοί αμείλικτοι: Από το 1824 μέχρι σήμερα (188 συναπτά έτη) η Ελλάδα δανειίζεται με μέσο χρονικό ρυθμό τα εννέα έτη, ξεπληρώνοντας με δυσβάστακτα τοκογλυφικά επιτόκια, μα και δόσεις εθνικής ανεξαρτησίας (εγγύηση σε ελληνικές γαίες, Αγγλο-γαλλο-ρωσική Επιτροπή Οικονομικού Ελέγχου για την εξόφληση των δανείων, Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος για το διογκωμένο εξωτερικό χρέος, Μνημόνιο, Τρόικα, Επιτήρηση κλπ.). Το 1985 η Ελλάδα διεκδικεί παγκόσμια πρωτιά στους δείκτες του κατά κεφαλήν δημοσίου χρέους. Το 1990 τα δάνεια φθάνουν το 80,7% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος για να σκαρφαλώσουν, στα τέλη του 2009, στο 120%.

Τραγική η δήλωση του Ανδρέα Παπανδρέου, στις 2 Δεκεμβρίου 1993 στην κοινή συνεδρίαση της Κυβερνητικής και Οικονομικής Επιτροπής: «Η το έθνος θα εξαφανίσει την υπερχρέωση της χώρας ή η υπερχρέωση θα εξαφανίσει το έθνος», καθώς και η προτρεπτική της κατάληξη: «Ναι, χρειάζονται θυσίες. Θα τις κάνουμε όλοι μαζί, δίκαια. Ναι, χρειάζεται εργασία και προσπάθεια. Θα την καταβάλουμε όλοι μαζί. Ναι, χρειάζεται αλλαγή νοοτροπίας. Θα το συνειδητοποιήσουμε όλοι μαζί. Ναι, χρειάζεται συλλογικότητα, για να ξεπεράσουμε τα αδιέξοδα. Καλώ όλους, κόμματα, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και προπάντων τους πολίτες, να ακούσουν το μήνυμα και να βοηθήσουν, ο καθένας από τη θέση του, στην ανόρθωση του τόπου». Ήταν μια κρίση αλήθειας, ακόμα και συνείδησης, από ένα μεγάλο πολιτικό-οικονομολόγο, που, δυστυχώς, έμεινε, απλά, δήλωση-σχόλιο ή, καλύτερα, «έπεα πτερόεντα», τόσο για τον ίδιο, όσο και τους επιγενομένους. Το κατέγραψε, όμως, η πανταχού παρούσα Ιστορία και σήμερα μας αναγκάζει να το ξαναζήσουμε, επειδή την αγνοήσαμε.

Δεύτερη: οι αποκάλυπτες ξένες επεμβάσεις με παράλληλο έλεγχο τόσο στους οικονομικούς όσο και πολιτικούς θεσμούς (ξενόφερτοι βασιλιάδες, ξενοκίνητοι δικτάτορες, ποικιλώνυμοι Εφιάλτες και μηχανισμοί πολιτικής κηδεμονίας, καταστολής και εκτροπής).

Τρίτη: Η μόνιμη και διαχρονική δυσαρέσκεια της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας, των μόνιμων υποζυγίων και εμπροσθοφυλάκων, έναντι των πολύτροπων χρυσοκάνθαρων της οπισθοφυλακής (πολιτικής, οικονομικής, χρηματιστηριακής, μιντιακής ελίτ) κι ας διαφέρουν οι τίτλοι τους απ' εκείνους του φον ή του κόμη της μετακαποδιστριακής εποχής. Τούτης της δράκας τα συμφέροντα ανέχεται, εκφράζει και υποθάλλει το πολιτικό μας σύστημα.

Σήμερα, το πολιτικό σύστημα καταρρέει, επειδή έχασε κάθε ηθική υπόσταση, κάθε εμπιστοσύνη απ' το ιστορικό υποκείμενο, δηλαδή το λαό. Κράτος και πολιτεία – ακραιφνείς εγγυητές της κοινωνικής συνοχής – αγνόησαν παντελώς την αξιωματική ιστορική αρχή πως: **τίποτε δε θεμελιώνει την ενότητα και συνοχή χωρίς δικαιοσύνη κι ελευθερία.**

Η αδυναμία των σημερινών κυβερνώντων είναι η ενοχή τους. Το πολιτικό προσωπικό είναι ένοχο για πολλά. Το άρθρο 86 του Συντάγματος: «περί «ευθύνης υπουργών», απαυγάζει τούτη τη συνενοχή, όπως και ο πρόσφατος εξωδικαστικός συμβιβασμός με τη Siemens. Η παγκάλεια ύβρις: «όλοι μαζί τα φάγαμε», αντανακλά την αγωνία της πολιτικής ελίτ να αποτινάξει φορτίο ευθυνών στις πλάτες του λαού, να απαλύνει ενοχές της, καθιστώντας και προσμετρώντας συνενόχους. Στην ίδια τροχιά και το: «κυβερνώ χώρα διεφθαρμένων», του αλήστου μνήμης παραιτηθέντος πρώην πρωθυπουργού.